

vet, idet sidstnævnte gruppe er omfattet af direktivets definition af handelsagenter.

Kommissionsloven omfatter kun salgsagenter, medens direktivet - og lovforslaget - også omfatter indkøbsagenter.

Lovforslaget omfatter kun køb eller salg af varer. I de tilfælde, hvor agenten formidler salg af såvel varer som tjenesteydelser, vil lovens anvendelighed bero på, om varesalget er det dominerende element i aftalen.

Kontraktforholdet mellem agent og agenturgiver skal være *vedvarende*. I dette krav ligger ikke, at det er en betingelse, at forholdet er indgået for en ubestemt eller en meget lang periode. Også agenturaftaler indgået for en kortere periode eller eksempelvis for en sæson må anses som vedvarende. Er der tale om agenturforhold, der ophører efter en ganske kort periode, kan det bero på konkrete omstændigheder, om det har været parternes mening at etablere et vedvarende forhold, således at forholdet omfattes af lovforslaget, eller om der alene har været tale om enkeltstående opgaver eller eventuelt en prøveordning. Hvis agenturforholdet ikke er vedvarende, kan en række af forslagens regler efter omstændighederne anvendes analogt. Det gælder f.eks. §§ 4-6 om parternes pligter og rettigheder, §§ 8-10, § 11, stk. 1, § 12, stk. 1, § 14, stk. 1-3 og 5, om provision og §§ 16-21 om forholdet til tredjemand.

Kun handelsagenter, der modtager vederlag for deres virksomhed, er omfattet af lovforslaget.

Også personer, hvis virksomhed som handelsagent er en bibeskæftigelse, er omfattet.

Lovforslaget omfatter ikke agenter, der arbejder på varebørser og råvaremarkeder, jf. herved direktivets artikel 2, stk. 1, og bemærkningerne herom i betænkningen s. 45-47. Uden for lovforslagets område falder endvidere bl.a. kommissionsaftaler og eneforhandleraftaler.

Til § 3

Det foreslås i overensstemmelse med direktivets artikel 13, stk. 1, at såvel agenturgiveren som handelsagenten kan forlange en skriftlig aftale.

Denne bestemmelse, der ikke findes tilsvarende i kommissionsloven, ændrer ikke ved dansk rets grundlæggende princip om, at såvel mundtlige som skriftlige aftaler er gyldige.

Der stilles således ikke krav om en skriftlig kontrakt, men enhver af parterne kan til enhver tid forlange skriftlighed. Denne ret kan parterne ikke fraskrive sig ved aftale, jf. den foreslåede bestemmelse *stk. 2*.

Der stilles ikke særlige formkrav til dokumentet, og i forbindelse med aftalens indgåelse og fortolk-

ning finder dansk rets almindelige kontraktsretlige regler anvendelse. Der henvises i denne forbindelse til det, der er anført i betænkningen s. 48.

Til § 4

Den foreslåede bestemmelse, der gennemfører direktivets artikel 3, erstatter den nuværende regel i kommissionslovens § 66.

Bestemmelsen angiver i generelle vendinger handelsagentens pligter, men det er forudsat, at disse ofte vil være mere præcist beskrevet i agenturkontrakten.

I den foreslåede bestemmelse *stk. 1* fastslås det, at handelsagenten har en almindelig loyalitetspligt over for agenturgiveren. Denne pligts nærmere indhold må bero dels på den indgåede aftale og eventuelle sædvaner på området, dels på de konkrete omstændigheder i forbindelse med hvervets udførelse. Arbejdsgruppen har i betænkningen s. 49 givet nogle eksempler på, hvilke forhold der kan tænkes omfattet af loyalitetspligten.

I *stk. 2* er der fremhævet eksempler på handelsagentens pligter. Opregningen er ikke udtømmende.

Efter nr. 1 skal agenten foretage rimelige bestræbelser for at formidle og eventuelt indgå aftaler. Også omfanget af denne pligt må i høj grad afhænge af den indgåede aftale, sædvaner og de konkrete omstændigheder i øvrigt.

Efter *stk. 2, nr. 2*, påhviler det agenten at underrette agenturgiveren om indhentede tilbud og indgåede aftaler samt om andre forhold, som agenturgiveren bør kende. Underretningen må ske uden ophold, og hvis agenten har grund til at antage, at agenturgiveren må handle meget hurtigt, må underretning gives straks.

Det er - i modsætning til efter kommissionslovens § 66 - tilstrækkeligt, at underretning gives mundtligt.

Agenten er i almindelighed ikke forpligtet til selv at søge oplysninger, der kan være af interesse for agenturgiveren, men kommer han i besiddelse af sådanne oplysninger, har han pligt til at underrette agenturgiveren. I betænkningen s. 51 er der angivet eksempler på oplysninger, som det efter den foreslåede bestemmelse vil påhvile agenten at underrette agenturgiveren om.

Ved udformningen af *stk. 2, nr. 2*, er der foretaget en redaktionel ændring i forhold til betænkningens lovudkast, således at handelsagentens pligt til at underrette agenturgiveren om forhold og omstændigheder, som kan være af betydning for agenturgiveren, er beskrevet således, at pligten indtræder, hvis der er tale om omstændigheder, som agenturgiveren bør kende. Der er ikke tilsigtet nogen realitetsændring hermed.

Den foreslåede regel i *stk. 2, nr. 3*, om, at agenten skal følge rimelige forskrifter fra agenturgiveren, er